více morálek vede k obsahovým rozporům. Myslím, že to by byla lichá obava. Vždyť, není-li rozporu v ustanovení právního řádu, že obchodník může bráti šest ze sta a neobchodník jen pět, není též nesouhlas v pojetí, že něco jiného jest morální pro obchodníka než pro obyčejného občana.

Druhý argument Hrabánkův v § 6. a 7. obč. zák. mluví právě pro opak jeho tvrzení. § 6. obč. zák. chce výklad »dle slov pojímaných ve významu, jaký mají dle s o u v i s l o s t i a dle zřejmého úmyslu zákonodárcova«. Tu právě Weyr dokázal, že v souvislosti s ostatními ustanoveními našeho právního řádu (na př. principu poměrného zastoupení) slova »čestnost« a »nízkost« mají v § 13 zák. o volebním soudě význam speciální. —

Má odpověď jest tuším delší Hrabánkova článku. Přece však mnohé mohla jen nadhodit. Doufám však, že s mým posledním článkem přece jen poněkud přispěje k vyjasnění některých otázek. Upozorňuji však, že já zde většinou jen reprodukuji názory Weyrovy, Stránského a Englišovy a proto k detailnějšímu studiu odkazuji na články těchto autorů. — Dr. Adolf Procházka.

K novelisaci pensijního zákona. V 5. čísle t. č. byla učiněna zmínka o tom, jak vede dnes platný pensijní zákon (č. 89/20) hranici mezi pracovníky duševními a dělníky a jak ji interpretoval nejvyšší správní soud. Právě nedávno vypracovala užší komise subkomitétu pro pensijní pojištění při ministerstvu soc. péče návrh nového § 1 a 2 pens. zákona, jehož novelisace se již delší dobu chystá. Co se týče § 1, t. j. právě vytčení okruhu osob spadajících pod pensijní pojištění, tu nejde nikterak o úkol snadný. Sám úkol vésti zmíněnou hranici a vyjádřiti ji koncisní normou právní normy jest velmi obtížný. K tomu však jest přičísti obtíže způsobované různými křížícími se zájmy vlivných skupin na věci interesovaných, jednak zájem některých skupin zaměstnavatelských, aby co největší počet zaměstnanců byl zahrnut do lacinějšího pojištění sociálního než do dražšího pojištění pensijního, jednak snad i zájem z kruhů socialistických, aby co nejvíce bylo posíleno sociální pojištění dělnické a pensijní pojištění neubíralo mu mnoho sporných kategorií. Proti tomu jest tu ovšem věcný zájem dnešních nositelů pensijního pojištění, aby okruh osob dnes ji patřících nebyl zužován.

Proto zaujala komise stanovisko, jak se v motivech publikovaného návrhu sděluje, aby pojistná povinnost nebyla proti dnešnímu stavu ani zužována ani rozšiřována. Ale další komplikaci tu přináší okolnost, že dnes není naprosto jasno, jaký je vlastně dnešní stav; je to ten, který odpovídá duchu zákona a počáteční praxi správních úřadů anebo ten, který odpovídá restriktivní interpretaci nejvyššího správního soudu, jak o tom byla učiněna zmínka v 5. čísle tohoto časopisu.

Po stránce legislativní dlužno se zmíniti, že návrh upustil od jednotné, generální definice osob podléhajících pensijnímu pojištění a omezil se na taxativní výpočet řady velikých skupin zaměstnaneckých: úředníci, kancelářští zaměstnanci (pokud se nezaměstnávají pracemi zcela podřízenými) obchodní pomocníci, zaměstnanci časopisů, divadel a jiných vyjmenovaných podniků a konečně některé kategorie zaměstnanců v průmyslu a pod. Označení těchto posledních (§ 1, odst. 1, č. 6 zejm. lit. d) návrhu) jest značně neurčité a jest se obávati, že v praxi zavdá příčinu k novým intepretačním sporům. Celý návrh, který jest jinak nesporně plodem důkladných a obezřetných úvah, nelze dosud pokládati za zcela definitivní. Sympatické jest, že se brzo po svém zrození překládá — což u nás není právě zvykem — k diskussi veřejnosti. —n—

Pojištění osob samostatných na případ invalidity, stáří a smrti. Podle zpráv denního tisku skončila před nedávnem komise při ministerstvu sociální péče pověřená vypracováním osnovy zákona o pojištění osob samostatně výdělečně činných svůj elaborát, který byl předložen sociálně-politickému výboru Národního shromáždění. Jde tu